

**Ethica Amoris, Sive Theologia Sanctorum, Magni
Praesertim Augustini, Et Thomae Aquinatis**

Circa Universam Amoris & Morum Doctrinam, Adversus Novitias Opiniones
Strenuè propugnata, Et In Materiis Principaliter Hodie Controversis
Fundamentaliter discussa

De Sacramentis In Genere Et Specie - Libros Octo Complectens

Henricus, de Sancto Ignatio

Leodii, 1709

Caput 99. Argumentum octuagesimum nonum. Ex præclara Censura,
sapientissimisque de pœnitentia regulis Illustrissimi D. Guidonis de Seve,
laudatissimi Episcopi Atrebatensis, adversus propositiones ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73212](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73212)

des adhibenda est, etiam quando ratio probabilissima, & propè ad rationem manifestam accedens (non dum tamen ad eam perveniens) apparet in contrarium. Ipsi proinde fides adhibenda est, & absolutio impendenda, dum dictum illud non facit nisi minimam probabilitatem (cum facere non possit nisi minimam probabilitatem, dum in contrarium apparet ratio ad eam probabilis, ut propè accedat ad manifestam rationem.) Igitur assertio ista incidit in tertiam propositionem, ab Innocentio XI. damnatam.

CAPUT XCVIII.

Argumentum octuagesimum octavum.

Ex variis Censuris gravissimorum Gallie Episcoporum.

1105 Censuras illas habes supra cap. 11. §. 6. Cum enim Pirous Jesuita in Apologia Casuistarum sequentes docuisset propositiones: Theologorum doctrina, de absolutione non neganda, magis etiam locum habet in iis qui repetitis sepe juramentis, ebrietate, spurcitiâ, validum horum habitum & consuetudinem contraxerunt. Quamvis enim illa consuetudo, voluntate contracta, proxime habeat occasionis locum, quâ ad supra dicta peccata propelluntur; sepe tamen hæc consuetudo voluntaria dici non potest: cum eam oderint, ac deponere optent.

Secunda: Non est necessarium, quod Confessarius sibi persuadeat, quod ænitens executioni mandabit suum propositum, neque quod id iudicet probabiliter: sed sufficit quod cogitet penitentem illâ horâ habere propositum generale, licet presentiat ipsum brevi relapsurum. Contraria Jansenistarum doctrina tendit ad desperationem, & evertit Sacramentum Confessionis, &c.

Tertia: Debet ergo penitentem Sacerdos absolvere, tametsi in crimina relapsurum esse sentiat. Addunt Theologi, quod licet de se penitens iudicaret se brevi relapsurum, ipsum nihilominus toties quoties absolutione dignum esse, dummodo tempore confessionis peccatum ipsi displiceat. Quod enim vehementius times iterum relapsurum, tanto studiosius conjungere debes ad confessionis remedium, ut illius ope convalescat.

1106 Propositiones istas Illustrissimus D. Ludovicus Henricus de Gondrin, Archiepiscopus Senonensis, in Censura illius Apologie hæc censurâ notavit: Propositiones periculosa sunt, ad fovendam peccati libidinem excogitata, Sacramento ac virtuti Penitentia injuriose, judicarie autoritatis, quæ in Sacerdotibus, tanquam Christi Ministris, residet, destructivæ, eoque alienorum criminum participes efficiunt. Hæc censurâ (cui varii Theologi subscripserunt) in Synodo Generali Senonensi, ad instantiam ipsius Synodi, publicata fuit anno 1658.

1107 Simili censurâ eadem confixerunt Vicarii Generales Eminentiſſi D. Cardinalis Retzii, Archiepiscopi Parisiensis, eique subscripserunt (præter ipsos) octo insignes Theologie Doctores, Gama-chaus, Segner, Gaudin, Gauquelin, Henault, Aleaume, Richeteur, Louvet.

1108 Eandem vel scandalosam, vel falsam, vel erroneam, vel contrariam Scripturæ sanctæ, mandatis Dei, regulis Evangelii, Ecclesie Canonibus, & Patribus censuit Annas de Levi de Vantadour, Archiepiscopus Bituricensis.

1109 Eandem quoque velut inducentes ad dandam vim temerè absolutionem damnavit Ægidius, Episcopus Ebroicensis. Et velut crudelium multorum inducentes, Nicolaus, Episcopus Bellovacensis. Sicut & quinque Aquitanie Episcopi. Et Magnus Vencientis Episcopus, Antonius Godæus, &c. cumque ipsi Archiepiscopus Rothomagensis, & Episcopi Aurelianensis, Andegavensis, Niver-

nentis, Cabillonensis, Tullensis, Lexoviensis, Cardorencis, Successionensis. Et Eminentiſſi D. de Forbin de Janſon (dum esset Episcopus Duiensis) in censura Apologie. Et omnes penè Galliarum Episcopi in solemnissimo frequentissimoque totius Cleri Gallicani Conventu anni 1655. Episcopi Atrebatensis censuram sequenti cap. subjecimus.

Præterire hæc non possum verba, memoratu digna, Episcopi Cabillonensis in Epist. Pastoral. ad Confessarios. datæ anno 1672. Reptam hic quam postam fortissimè, quod toties ante dixi, nullatenus concedendam esse peccatoribus inveteratis temerariam & precipitatem absolutionem; ac multum spatu relinquendum medicandis vetustis illorum plagis; nec posse nos altere agere, nisi omnino neglectam velimus illorum salutem, neglecta principia Religionis maxime inviolabilia, cum aperto rerum sanctissimarum abusu. Quid enim aliud quam illas indignissimè tractant, & pudenda profanationi Sacramentum exponunt, qui hoc conferunt personis tam male dispositis, ut sunt peccatores inveterati, & sanguinem Jesu Christi concedunt fallaci illorum verbo, cui ne minimam rem temporalis tute crederemus. Quo jure licet illis, qui pro tribunali adeo formidabili sedent, ut ibi non hominis exerceant iudicium, sed Domini, absolvere criminis, qui semper in criminibus suis herent? Quibus iuxta sanctos Patres ludus est communio pacis, qui perpetuum faciunt penitentia & relapsus in peccata circum, & qui consequenter in seipsis jugiter circumserunt sententiam supremi Judicis: Non in vnum potestatem ligandi, æquè ac solvendi nobis concessit Deus. Hanc autem dispensationem oportet, non quomodolibet; ac juxta ejus voluntatem; que est (teste Gregorio) ut Confessarius perquirat notas divine gratia in animabus, & neminem absolvat in terra, nisi quem per veram Dei compunctionem visitat, & quem in celo sua reconstitutione & pace dignum iudicat. Quapropter omnino necesse est ut in iis sit verus & supernaturalis conversionis motus, qui includat dolorem ac detestationem omnium criminum commissorum, & sincerum propositum. An autem dici possit dolorem de peccato, & propositum de futuro esse vera, dum penitens se non emendat, ac semper, ac canis ad vitium, ad priora sua vitia revertitur? In conspectu est quod Confessarius non possit et credere sine maxima imprudentia, & certo profanationis periculo. Hoc ut evites, miseris his penitentibus absolutionem differat, & per bona illorum opera aliquandiu experiatur, bonam & firmam sit eorum voluntatem, donec explorando noceat, vera fuisse promissa, ex mutatione vite, exercitiis virtutum contrarium, & ex constanti usurpatione meliorum, quibus pravi habitus vincit queunt. Siqui ad hæc sint Confessarii, qui contraria utuntur praxi, ma-aspiciantur ut lex, aut exemplum, sed caventur, ut abusus summe perniciosus, maximeque contrarius spiritui Ecclesie. Quæ omnia late ac præcitate zelosissimus ille Antistes ibidem probat.

CAPUT XCIX.

Argumentum octuagesimum nonum.

Ex præclara Censura, sapientissimisque de penitentia regulis Illustrissimi D. Guidonis de Seve, laudatissimi Episcopi Atrebatensis, adversus propositiones septem P. Jacopi.

Censuram istam, latam post invocationem Spiritus sancti, consultationemque plurimorum Doctorem, Secularium ac Regularium, eximia probitatis ac doctrinæ, plurimorum quoque Magistrorum celeberrimarum Universitatum, relatum habes supra c. 11. & 44. Nec

cesse est hinc repetere: cum ex dictis ibidem manifeste constet, ea assertionem nostram per omnia confirmari. Quomodo & per sapientissimas de poenitentia Regulas, eodem loco enarratas. Quas cum insignes Episcopi supra triginta comprobant, plurimumque collaudant. Censura illa & Regula, apud Cordatos, & Sapientes, magni ponderis esse debent. Quia Ecclesiae sensum hac in parte, post SS. Patres, ab Episcopis, & aliis qui primas in Ecclesia partes tenent, praeter ceteris, addicere nos oportet, uti demonstravimus c. 13. Vide interim ea, quae pro demonstranda illius Censurae aequitate diximus citato cap. 44.

CAPUT C.

Argumentum nonagesimum.

Ex casibus, in quibus negandum vel differendam absolutionem, sapientissimi docent Cardinales, & Episcopi.

112. Eminentissimus namque Cardinalis Grimaldi, Archiepiscopus Aquensis, casus ordinarios, quibus Confessarii absolutionem vel differre debent, vel negare, sequentes assignat: 1. si poenitens inimicitiam aliquam gerit, & ex animo non ignoscit, suaque ex parte facere detrectat quod oportet ut cum inimico reconcilietur.

2. quando poenitens est in proxima peccati mortalis occasione, absolvendus non est, nisi eam deseruerit, si possit. Si autem deserere nequeat, absolutio suspendenda est, donec sint emendationis signa, & fundamentum credendi, quod ipsius abstinere à relapsu, secundum medietas salutares, quas Confessarius ipsi praescribet.

3. neque iis impendenda est absolutio, qui aliis peccandi praebent occasionem, nisi eam tollant, & quantum in ipsis est, remedium afferant malo, cui causam seu occasionem dederunt.

Tales sunt qui aperunt forum aleatorum, vel tenent Conventus (vulgò *Assemblies*) in quibus committuntur impietates, blasphemiae, excessus, libertas immoderata, aut alia peccata.

Qui componunt, excedunt, aut dividend praevios libros, vel scripta, quibus continentur quae sunt contra fidem, pudicitiam, vel bonos mores.

Qui habent, faciunt aut vendunt picturas & imagines lascivas, & quae possunt ad peccatum incitare.

Mulieres & puellas, quae sinum nudant, postquam satis monita sunt de malo, quod in immodesto illo se vestiendi modo lictet. Neque etiam danda est ipsis sacra Communio, dum in tali habitu accedunt.

113. Circa libros memorabilis est sententia Gerfonis in Dom. 4. Adventus: Dico tres assertiones.

1. Prima: si esset mihi liber Romantii de Rosa, qui esset unicus, & valeret mille pecuniarum libras, comburerem eum potius, quam eum venderem ad publicandum sicuti est. Secunda: si scirem ipsum non egisse poenitentiam, non potius rogarem pro ipso, quam pro Juda. Et augmentant hi, qui in malo eum legunt, poenam suam, si est damnatus, vel in purgatorio. Tertia: si audem confessionem personae, quae eo ueretur, praecipere ei ut multa deleret, vel prorsus eum abiceret. Et sic de sacris picturis, quae inflammant, vel factae sunt pro amatoribus vel amantibus stultis.

4. dum poenitens injuste detinet bonum alienum, aut postquam intulit injuriam, vel detrimentum proximo, in bonis vel honore, non vult recedere dampnum & restituere, aut integrè, vel partim, prout facultas adest, satisfacere, neganda est ipsi absolutio.

5. qui dediti sunt alicui professioni, vel arti,

Tom. III.

quam experientia didicerunt sibi moraliter impossibile esse exercere, absque offensa Dei, absolutione donandi non sunt, nisi eam se deserturos pollicentur.

6. differenda est absolutio iis qui consuetudine peccati alicujus mortalis implicati sunt, donec in ipsis videantur signa emendationis.

7. deneganda est etiam absolutio peccatoribus publicis. Item iis qui scandalum publicum dederunt, donec publice etiam satisfecerint, & scandalum, quantum in ipsis est, sustulerint.

8. Confessarii absolvere non debent eos, nec confessionem audire, quorum peccatorum fuerint participes, seu complices.

9. non est danda absolutio ignorantibus praecipua fidei nostrae principia, Orationem Dominicam, Salutationem Angelicam, praecpta Dei & Ecclesiae, dum ignorantia illa denotat exiguum affectum ipsorum pro salute sua, aut dum adeo rudes sunt, ut in ipso temporis articulo edoceri nequeant.

10. eos pariter recusant absolvere, qui ea ignorant, quae necessarii pro statu & conditione sua scire tenentur. Item eos qui munis status & conditionis suae fungi notabiliter negligunt. Super his autem debent Confessarii poenitentes suos interrogare.

11. Chirurghi & Barbitonfores, qui barbaram radunt Dominicis aut Festis diebus, in officinis suis, vel alibi, absolventi non sunt, nisi spondeant se deinceps id non facturos; quemadmodum nec absolventi sunt, qui ex consuetudine, & absque iusta necessitate, diebus Dominicis aut Festis ab Ecclesia praescriptis vacant operibus servilibus.

Si autem cogitas (inquit Eminentissimus Grimaldi ex S. Bonaventura in Confess. c. 4. de usu clav.) quia tota die a multis Confessariis contrarium fieri videmus. Respondeo, tanto pejus: & qui hos Canones non servant, gravissime peccant.

Similiter Eminentissimi D. Cardinalis Le Camus, 1114 Episcopus Gratianopolitanus, casus nonnullos designavit, quibus differenda vel neganda sit absolutio.

Primo (inquit Conflit. Synodal. tit. 6. a. 6. scilicet 2.) cum quorundam Confessariorum in danda praecipua absolutione, non expensa terò dispositione poenitentium, nimia facilitas, praecipua causa sit, quod in poenitentia haerent peccatores, & in pristina vitia frequenter relabuntur; Iungimus ipsis, ut studiosè & fideliter executioni mandent Decretum Eminentissimi Cardinalis Grimaldi, Archiepiscopi Aquensis, pro Dioecesi nostra receptum & probatum in Synodo celebrata Gratianopoli 17. Maii 1674. Item ut servant praescripta, quae sequuntur, circa casus, in quibus differenda vel neganda absolutio est, quibus conscientiam illorum oneramus, ut in tremendo Dei iudicio illorum rationem reddant.

Secundo: Confessarii, vi potestatis quam habent tam retinendi, quam remittendi peccata, absolutionem dare, differre, vel negare non debent, nisi iuxta regulas, & spiritum Ecclesiae; neque suscipiant leviter eos absolventes, quibus absolutio negata vel dilata fuerit ab alio: verum ad primum suum Confessarium eos remittent, nisi appareat evidenter, male eum officio suo functum fuisse. Non etiam absque magnis rationibus mutabunt poenitentias à primis Confessariis impositas, & à poenitentibus acceptatas: cum destruere non debeant aliquid quod alii aedificant. Quare exhortamur Confessarios omnes, ut in his manus jungant, & aliis alii sanè respondeant.

Tertio, Confessarii absolvere non debent eos, qui sunt in consuetudine peccati, praecipue con-